

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: D. N., narozený X, t. č. pobytem v ČR v Zařízení pro zajištění cizinců
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 9. 9. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2024, č. j. OAM-
1090/BA-BA07-BA03-PS-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Dne 18. 8. 2024 byl žalobce předán hlídkou PČR hlídce OPKPE Praha z důvodu neprokázání se žádným dokladem, následně předložil cestovní doklad vydaný Moldavskou republikou (dále jen **Moldavsko**). Provedenou lustrací bylo zjištěno, že žalobci bylo rozhodnutím ze dne 9. 6. 2024, č. j. KRPA-188939-13/ČJ-2024-000022-SV uloženo dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) správní vyhoštění v délce 3 roky a dále zvláštní opatření za účelem vycestování z území ČR, jímž mu byla stanovena povinnost pravidelně se osobně hlásit na PČR, OPKPE Praha až do dne odjezdu. Tuto povinnost však žalobce nesplnil ani jednou. Žalobce byl proto zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) a d) zákona o pobytu cizinců. Poté dne 19. 8. 2024 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 22. 8. 2024, č. j. OAM-1090/BA-BA07-BA03-PS-2024 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 5. 1. 2025.

II.

Žaloba

2. V žalobě vytýkal žalobce žalovanému zejména nedostatečně odůvodněné a opodstatněné závěry týkající se důvodů vyloučení aplikace zvláštních opatření a nespolutpráce se správními orgány za situace, kdy žalobce na území ČR přicestoval poprvé, nepáchal trestnou činnost a nezavdal důvod domnívat se, že nebude respektovat zvláštní opatření a spolupracovat se správním orgánem. Dále žalobce namítl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí absentuje jakákoliv skutková okolnost (mimo žalovaným souzené opožděnosti žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu), z níž by bylo možno dojít k závěru, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Samotná skutečnost, že se žalobce vyskytoval na území ČR bez příslušného pobytového oprávnění ještě neznamená, že je možné a priori paušálně vyloučit možnost uložení zvláštního opatření. Žalobce poukázal na to, že v době jeho ilegálního pobytu v ČR nebyl plně seznámen s tím, jaké důsledky toto jednání pro něj může mít, přičemž kdyby s těmito důsledky byl seznámen, nevyhýbal by se správnímu orgánu a žádost o mezinárodní ochranu by podal dříve. Nelze tak dávat k tíži žalobce, že o mezinárodní ochranu požádal, až když byl zajištěn. Vzhledem ke všem výše uvedeným okolnostem je žalobce přesvědčen, že pokud by měl možnost pobývat na základě zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu v pobytovém středisku určeném žalovaným, jeho psychické rozpoložení by se zásadně zlepšilo, neboť žalobce z důvodu zajištění a odloučení od své partnerky a strýce, které má v ČR, trpí depresemi. V případě uložení zvláštních opatření by měl přístup ke svobodnému pohybu a možnosti pobývat se svojí partnerkou a nemusel by čelit úzkostem a depresím, které mu způsobují veliké zdravotní potíže. Závěrem namítl žalobce nepřezkoumatelnost stanovení délky doby zajištění. Žalobce se také domníval, že žalovaný porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3 § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, jíž je ČR vázána. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 17. 9. 2024 žalovaný nesouhlasil s žalobou a měl za to, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Poté žalovaný shrnul dosavadně zjištěný stav věci, z něhož při rozhodování vycházel. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhoštění se vyhnout. S ohledem na výše uvedené dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce jsou dány důvody pro jeho zajištění a že z důvodu jeho jednání by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo zcela nedostačující a neúčinné, a proto za účelem realizace vyhoštění přistoupil k jeho zajištění a umístění v ZZC. K tvrzením žalobce týkajících se jeho depresí žalovaný sdělil, že v ZZC jsou poskytovány služby sociálního pracovníka i psychologa a v případě potřeby lze zprostředkovat rovněž služby psychiatra. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu vyplývá, že dne 18. 8. 2024 byl žalobce předán hlídkou PČR hlídce OPKPE Praha z důvodu neprokázání se žádným dokladem. Žalobci byla poskytnuta součinnost při odvozu na adresu Horolezecká 2, Praha 10, kde tento předložil cestovní doklad vydaný Moldavskem. Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobci bylo rozhodnutím ze dne 9. 6. 2024, č. j. KRPA-188939-13/ČJ-2024-000022-SV uloženo dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění v délce 3 roky a dále zvláštní opatření za účelem vycestování z území ČR, jímž mu byla stanovena povinnost pravidelně se osobně hlásit na PČR, OPKPE Praha až do dne odjezdu. Tuto povinnost však žalobce nesplnil ani jednou. Do policejního protokolu o podání vysvětlení dne 18. 8. 2024 žalobce mimo jiné sdělil, že rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 9. 6. 2024 osobně převzal a zároveň byl poučen o povinnosti dostavovat se pravidelně na OCP, OPKPE Praha, povinnost však ani jednou nesplnil, protože na ni zapomněl a advokát ho též neupozornil. Zároveň uvedl, že proti rozhodnutí se odvolal a čeká na výsledek. Na území ČR není nikde hlášen k pobytu, v ČR nemá žádný majetek a pracuje zde brigádně na stavbách. Ohledně svého rodinného stavu sdělil, že je svobodný a bezdětný, v ČR nemá žádné závazky nebo pohledávky, nežije tady nikdo z jeho rodiny a nesdílí společnou domácnost s občanem EU, naopak ve vlasti má rodinné příslušníky. Nemá zde žádné kulturní ani společenské vazby. V Moldavsku byl dle svých slov naposledy v roce 2023, přičemž dle rozhodnutí o správním vyhoštění vstoupil na území ČR dne 28. 10. 2023, a od té doby zde pobývá nepřetržitě. Žalobce prohlásil, že pro vycestování z ČR mu není známa žádná překážka a vycestuje dobrovolně, v případě návratu do vlasti mu nehrozí nebezpečí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné závažné nebezpečí a nehrozí mu ani výkon nucených prací či zbavení svobody apod. Žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

byl proto zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) a d) zákona o pobytu cizinců. Dne 19. 8. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Dále bylo zjištěno, že žalobci již v minulosti jedno správní vyhoštění uděleno bylo, a to dne 21. 3. 2021, č. j. KRPA-70039-11/ČJ-2021-000022-SV, kdy důvodem byl jeho neoprávněný pobyt na území, přičemž dotýčný ve stanovené době nevystoupal. Z uvedeného důvodu byl podmíněně odsouzen, a současně byl odsouzen k trestu vyhoštění z území ČR na dobu 18 měsíců. V evidenci nežádoucích osob se pak dotýčný nacházel ode dne 15. 4. 2022 do dne 15. 10. 2023.

8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatykácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“
9. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*“
10. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“
11. První okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost podal až po téměř deseti měsících pobytu na území ČR a po zadržení Policií ČR, ač se v té době pohyboval na území ČR volně). Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodloužením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „*(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.*“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.*“ Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a to konkrétně na straně 3-4 napadeného rozhodnutí. Mezi těmito důvody uvedl žalovaný zejména rozhodnutí o uložení správního vyhoštění a již v minulosti nelegální pobyt na území ČR, nerespektování již v minulosti

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

uloženého správního vyhoštění a soudního vyhoštění v rámci trestního řízení, záměr setrvat na území ČR, výkon práce na území ČR bez příslušného pobytového a pracovního oprávnění, tvrzení žalobce o neexistenci překážek ve vycestování zpět do země původu. Z uvedeného žalovaný správně usoudil, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, již se žalobce podanou žádostí domáhal. K uvedenému soud dále upozorňuje, že žalobce se pohyboval po území ČR zcela volně po mnoho měsíců, tudíž mohl svou žádost podat kdykoliv dříve. Jestliže tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.

12. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného o vyloučení aplikace ustanovení o zvláštních opatřeních dle § 47 zákona o azylu na svůj případ. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 3–4 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce (opakovaný vědomý pobyt na území ČR bez příslušných pobytových oprávnění, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, reálná možnost realizace správního vyhoštění, výkon výdělečné činnosti bez příslušného oprávnění, již v minulosti nerespektované správní vyhoštění, v minulosti spáchaná trestná činnost) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil zpřetrhat kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování správního vyhoštění. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce v minulosti svědčí o nerespektování právního řádu ČR. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že žalobce s územím ČR nepojí žádné sociální a kulturní vazby. Rovněž žalobce nemá na území ČR žádný majetek ani hlášené místo pobytu. Z těchto důvodů by skrývání žalobce či jeho útěk byl ulehčen, neboť ho k území ČR nic pevně neváže. Rovněž soud považuje za vhodné doplnit, že žalobci již bylo uloženo zvláštní opatření v rámci řízení o jeho zajištění za účelem realizace správního vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců, a to povinnost pravidelně se osobně hlásit na OCP, OPKPE Praha až do dne odjezdu, což neučinil ani jednou. Z uvedeného má soud za přesvědčivě prokázané, že v případě žalobce skutečně nelze považovat uložení zvláštních opatření za účinné a vhodné řešení, neboť osoba žalobce neposkytuje záruku dodržování stanovených povinností, což je doloženo žalobcovou pobytovou historií.
13. K tvrzením žalobce, že se na území ČR nedopouštěl žádné trestné činnosti a je na území ČR poprvé, soud poukazuje na trestní řízení vedené pod sp. zn. 1 T 82/2022 s žalobcem z důvodu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, v němž bylo žalobci uloženo trest vyhoštění z ČR. Uvedené již pouze dokládá výše uvedené závěry soudu i žalovaného o spolehlivosti žalobce a neúčinnosti případného uložení zvláštního opatření. V této souvislosti také považuje soud za vhodné poukázat na fakt, že na základě uvedeného rozhodnutí byl žalobce veden v Evidenci nežádoucích osob od 15. 4. 2022 do 15. 10. 2023. Ihned po skončení zákazu žalobce opět přicestoval na území ČR a po překročení max. délky povoleného pobytu dle Nařízení ES č. 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018 znovu pokračoval v nelegálním pobytu na území ČR, což dokládá žalobcův despekt

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

k právnímu řádu ČR a jemu ukládaných povinností. Rovněž tato skutečnost vyvrací tvrzení žalobce o nepáchání trestné činnosti na území ČR a jeho prvním pobytu na území ČR.

14. Co se týče tvrzení žalobce o neznalosti možných důsledků v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až po zajištění či s větší časovou prodlevou, konstatuje zdejší soud, že žalobce pobýval na území ČR před podáním žádosti o mezinárodní ochranu několik měsíců, kdy měl možnost volného pohybu. V případě, kdyby žalobce cítil skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, jak tvrdí, jistě by se snažil svou situaci na území ČR řešit dříve, než by byl zadržen policií. Žalobce by se v takové situaci snažil zjistit informace týkající se poskytování pomoci cizincům na území ČR či jiné formy legalizace pobytu. Žalobce však v tomto směru zcela rezignoval, a proto lze usoudit, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity. Nad to soud připomíná právní princip *ignorantia juris non excusat*, nebo-li neznalost práva neomlouvá.
15. Co se týče žalobcova psychického stavu a jeho depresí z odloučení od partnerky a strýce, konstatuje zdejší soud, že v ZZC jsou přítomni sociální pracovníci, psycholog a eventuálně i psychiatr, kteří jsou schopni žalobci poskytnout potřebnou pomoc. Rovněž nic nebrání tomu, aby jej v ZZC strýc i jeho přítelkyně navštívili. K uvedenému soud dále dodává, že žalobce se dopustil opakovaně porušení právních předpisů ČR v oblasti cizineckého práva, a proto je nyní nucen snášet následky svého počínání, a to i za cenu určitého nepohodlí a odloučení od svých blízkých.
16. Správní orgán se dále v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval délkou doby, po kterou bude žalobce zajištěn v ZZC. Ačkoliv byla žádost žalobce ze strany žalovaného považována za účelovou, nemohl žalovaný vyloučit, že bude žádost žalobce posouzena standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Proto stanovil žalovaný dobu trvání zajištění žalobce v zákonem stanovené lhůtě 140 dnů. Z úvahy žalovaného je zřejmé, že lhůta zajištění žalobce byla stanovena způsobem, který předjímá dobu nutnou pro to, aby nebyl ohrožen průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a mohlo být o žádosti žalobce rozhodnuto. Žalovaný zejména podrobně rozebral jednotlivé kroky a úvahy, které ho vedly ke stanovení délky zajištění, následovně: upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany předpokládá ukončení řízení ve lhůtě 90-ti dní, případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v ZZC bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní, rozhodnutí o přiznání či odmítnutí odkladného účinku žaloby 30 dní, průměrná celková 5denní lhůta na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení. Z odůvodnění délky trvání zajištění je patrná logická úvaha žalovaného, pro kterou bylo k rozhodnutí o stanovení délky doby zajištění žalobce přistoupeno. V případě, kdy bude o žádosti žalobce rozhodnuto dříve, než uplyne doba zajištění žalobce, je žalovaný povinen jej ze zajištění propustit ze zákona. Tuto úvahu považuje soud za dostatečnou a přezkoumatelnou.
17. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo mezinárodní úmluvy jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (**výrok I. rozsudku**).
18. Z důvodu časové hospodárnosti řízení se soud návrhem žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby nezabýval, neboť k vydání rozhodnutí o žalobě došlo dříve, než uplynula lhůta pro rozhodnutí o žádosti na odkladný účinek žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

VI.
Náklady řízení

19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 26. září 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.